

Director Editorial: José Beltrán.

Redactor Jefe: José Lorenzo.

Redactores: Jordi Llisterrí
jllisterrí@vidanueva

Diseño: Sonsoles Hernández.

VidaNueva.es

VN Catalunya

Noviembre 2014 · Nº 28

SE144073

TORNA EL LAÏCAT?

Una nova empenta

Quan s'arriba a casa, el problema és si cal posar una rentadora, si hi ha llet a la nevera, si els nens tenen molts deures, o si ja han passat el rebut del lloguer o de la hipoteca. I, en el món laboral, ara la feina no

s'acaba mai pels qui en tenen, o és la principal preocupació i drama dels qui no en tenen. I això, els laics cristians ho viuen exactament igual que la resta de la gent. Però, a més, els laics cristians que s'interroguen sobre la seva fe hi sumen altres preocupacions. Com ser testimonis en un món on el cristianisme

ja no és de grans majories? Com participar dins l'Església com a laics sense acabar sent més clericals que el clergat? I, sobretot, com viure tot plegat –el més quotidià i el més transcendent– sabent que l'important com a cristians és saber-se en mans de Déu? És un gran repte. El Vaticà II va recuperar el laïcat al centre de

la presència de l'Església en el món, però possiblement és un dels temes en què encara queda més camí per recórrer. Ara, a Catalunya, diverses iniciatives com el Congrés Laïcat XXI o la feina que es fa des de les delegacions i els moviments d'apostolat seglar, demostren les ganes de donar-hi una nova empenta.

Laics en sortida

JORDI LLISTERRI

Si mires de cap en amunt, tot és blanc". És el que diu **Josep Terrades**, laic de la parròquia de Vilafranca del Penedès. Una imatge que es reproduïx a moltes parròquies i en molts moviments. Molts cabells blancs. I una mica la impressió que sempre son els mateixos.

Si es recullen opinions i realitats sobre el laicat a Catalunya, és una impressió compartida a primera vista. Però gratant una mica també apareixen dues constatacions més: que hi ha més gent del que sembla fent coses, i que hi ha ganes d'estendre la proposta cristiana a altra gent. El mateix Josep Terrades, ara jubilat i ben actiu a la parròquia i a Vilafranca, parla dels grups de voluntaris que es mantenen a Càritas, a la catequesi, a la pastoral de la salut, a la preparació de la litúrgia, a l'esplai, a la preparació del matrimoni, a l'acollida pels batejos... I gent que participa en els organismes parroquials. On veu més diferència respecte d'altres èpoques és en l'assistència a missa, sobretot perquè ara "ja no hi ha una pressió social per anar-hi". "Pot veure tots els fidels que van a missa, i si es mor algú, aquell espai ja no s'ocupa", diu.

També veu que ha canviat el compromís de la gent: "Hi va haver una fornada molt preparada que amb la Transició van entrar als ajuntaments o a la política institucional. Ara, en canvi, en la vida social els cristians

estan molt més diluïts. A Vilafranca potser hi ha més de 80 entitats i els cristians hi participen, però no es veuen tant".

Un altre element que aporta **Joan Carles Nicuesa**, laic i delegat d'Apostolat Seglar a Lleida, és que s'ha trencat la continuïtat des dels moviments de joves cap als adults. "L'aliment natural de la JOC cap a l'ACO, o del MUEC cap a l'MPC, pràcticament s'ha perdut". I com en altres diòcesis, un dels moviments més sòlids és el de gent gran, Vida Creixent.

Hi ha més gent del que sembla fent coses i amb ganes d'estendre la proposta

Josep Jiménez Montejo, consiliari general de l'Acció Catòlica Obrera (ACO), veu un canvi en la presència dels cristians més actius: "La militància no té el mateix sentit que abans. Hi ha gent molt implicada en moltes coses, però no tant en partits o sindicats, sinó més en les associacions de pares o voluntariats". Des de la seva experiència acompanyant

grups, assenyala un canvi en què es troben els laics de mitjana edat. "Ara molts pares són militants implicats en l'educació dels fills, que cada vegada és més complicada. O també els que han descobert una militància que també implica l'atenció als pares quan es fan grans", explica. Uns temes que potser ara preocupen més.

Des de l'Acció Catòlica, **Noemí Ubach**, presidenta del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona (MPCB), afegeix a aquest panorama una certa debilitat dels moviments que es basen en els grups de revisió de vida i en el compromís de cadascun dels membres, sigui a l'entorn, al barri o a la feina. Però afirma que, si bé "som moviments amb menys gent, som igualment significatius en el sentit de voler ser cristians compromesos i amb ganes de viure-ho en el dia a dia". Una situació que respon a "una Església que ara està en minoria i al fet que els moviments tradicionalment s'han nodrit de persones que venien de parròquies, que també viuen una certa crisi".

Un altre àmbit amb presència de laics són els moviments vinculats a la Vida Religiosa. Des de l'associació de Salesians Cooperadors, el seu coordinador provincial, **Albert Franch**, remarca que el testimoni dels laics depèn de "si realment ho sents i ho tens assimilat. Tots estem cridats també a anunciar l'Evangelí, i cada vegada hi ha més testimoni com a cristians en els llocs on estan". És a

dir, que no s'amaguen tant. Alhora, veu que va de baixa una "religiositat de costums, d'anar a missa perquè toca o perquè ho fa tothom. Cada vegada més, la gent que s'acosta a l'Església és perquè ho sent. No perquè toca batejar o fer un casament".

Més treball de conjunt

Davant d'aquesta realitat, quina és la resposta? Els implicats en la pastoral parlen de més formació i de més coordinació. **Jordi Vila**, delegat d'Apostolat Seglar de Tarragona i rector a Vilaseca, veu que aquesta implicació del laïcat depèn molt de la formació: "D'una manera espontània, en aquest moment el lloc on el laic es troba a recer o més a gust és dintre de l'Església, en la seva parròquia o comunitat. Sortir i assumir el que és la vocació més genuïna del laic –la presència en el seu medi, en el món familiar, en la política– representa estar a la intempèrie i anar a contracorrent. Si hi ha uns moviments més sòlids i un suport més institucional, serà més fàcil que hi hagi laics que s'animin a assumir compromisos fora de l'Església".

Tarragona és una de les diòcesis on la delegació d'Apostolat Seglar intenta aconseguir-ho impulsant de nou l'Acció Catòlica General. Jordi Vila explica que intenten aglutinar els grups que ja hi ha en parròquies, "donar-los consistència i que prenguin consciència diocesana i interdiocesana, que té una riquesa que la parròquia sola no pot aportar".

Diu que encara és una realitat petita i que "ens agradaria que crequés més de pressa, però com que l'Església treballa amb persones, a vegades el que és més sòlid és el que creix més a poc a poc". Això es complementa amb la coordinació de l'Acció Catòlica especialitzada. "Penso que a Tarragona s'ha entès que no es tracta de fer-se la competència entre moviments. Si no hi ha un planter a les parròquies, no hi ha gent que després vulgui assumir un compromís més de frontera, que és el que haurien de ser els moviments especialitzats", explica.

Ara, una de les principals aportacions de les delegacions diocesanes

Trobada dels impulsors del Congrés Laïcat XXI

Activitats dels Cooperadors Salesians, de l'ACO i del MPCB

d'Apostolat Seglar passa per estendre ponts entre els moviments i les realitats eclesials. Fins i tot, a Lleida, fa uns quants anys es van agrupar diverses delegacions en una àrea d'evangelització amb tot tipus de moviments, centres de lleure, catequesi o pastoral obrera i familiar. "És un canvi de mentalitat", explica Joan Carles Nicuesa, que hi afegeix la insistència del bisbe **Joan Piris** perquè aquest treball per àrees també es reproduïxi a les unitats parroquials o als arxiprestats. A més, impulsen que a les trobades es convidi també gent que no estigui vinculada a cap entitat eclesial, una pràctica que també és comuna en altres moviments.

C reportatge

A escala interdiocesana, tant Vila com Nicuesa coincideixen a remarcar la feina conjunta de les delegacions d'Apostolat Seglar. Tots dos fa més de deu anys que són delegats i veuen una evolució positiva. Feia uns anys que es reunien junts i, des del 2007, a proposta dels mateixos delegats, la Conferència Episcopal Tarraconense va constituir la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar. Des de llavors hi ha un bisbe encarregat d'aquesta coordinació: primer **Josep-Àngel Sáiz**, després **Francesc Pardo** i ara **Xavier Novell**. Aquest any van fer a Sant Feliu de Llobregat la primera Jornada d'Apostolat Seglar, que va aplegar més d'un centenar de laics, laiques i consiliaris pertanyents a l'Acció Catòlica i a diverses associacions i nous moviments provinents de tot Catalunya.

"A cada diòcesi som realitats molt diferents, però això és una riquesa", explica Nicuesa. "En 12 anys que sóc

delegat, el període que he viscut en què estem treballant més en ferm és ara. Estem en una bona línia", afegeix Vila.

Josep Jiménez Montejo també creu en aquesta necessitat de més treball conjunt. Entre els moviments d'Acció Catòlica ja s'ha instal·lat una certa tradició de trobades, recessos i acti-

Recollint idees pel Congrés Laïcat XXI

vitats compartides que no es feien fa uns anys. "Veient els que som, es poden fer coses junts, i se n'haurien de fer més", resumeix. Explica que els clàssics "medis" dels moviments "avui estan més difusos", i personalment diu que "cada cop em vaig convertint més a veure que també és meu tot el que és de l'Església,

MÉS ESSLÉSIA

I dins de l'Església, quin protagonisme han assolit els laics? Doncs des de la feina al costat de la Vida Religiosa, Albert Franch opina: "Els laics hem entrat bastant dins de les estructures de l'Església, però també pot fer la sensació que és perquè en aquests moments et necessiten per la manca de vocacions. Hem passat de dos o tres capellans per parròquia a capellans amb dues o tres parròquies, i amb els religiosos passa el mateix". Explica que molts cooperadors també estan portant el pes en les escoles o les obres socials de la família salesiana. Això facilita les coses, perquè comparteixen la vocació salesiana, "una crida a ser salesià i a compatir les inquietuds de Don Bosco, però que veus que encaixaràs

millor com a laic amb la teva vida familiar que en una comunitat". Franch creu que aquesta presència cada vegada anirà a més, "tot i que l'Església també necessita temps per anar-ho assimilant". Des de la parròquia, Josep Terrades veu que encara "no hem arribat a la plena consciència que a la parròquia ens hi hem de posar i l'hem de portar els laics". Diu que és important perquè "els capellans no sempre hi poden ser i cada

vegada són menys. I quan hi ha un canvi de rector hauria de quedar una comunitat i que el nou capellà no hagi de començar cada vegada de nou". I afegeix que, "si es demana participació a la gent, n'hi ha". Una altra cosa són els joves, que costa molt més. Però també explica que fa poc va ser a Alemanya en una trobada de corals, "i pocs joves vam veure a la parròquia". Dins de l'estructura eclesial, Josep Jiménez Montejo

també reivindica el paper del consiliari. Com a exemple, explica que, en una trobada internacional recent, l'únic consiliari de moviment que no estava alliberat per fer aquesta tasca era ell, que comparteix la dedicació a l'ACO amb ser rector d'una parròquia a l'Hospitalet de Llobregat i amb l'atenció religiosa a l'Hospital de Bellvitge. No és l'excepció a Catalunya, on capellans i religiosos sovint tenen agendas ben plenes. "L'acompanyament als laics és una tasca imprescindible i un servei que val la pena", explica Montejo, perquè "els militants implicats en el món molt sovint ho passen malament i reclamen aquest acompanyament. Finalment, què és la direcció espiritual o el sagrament de la Penitència sinó un acompanyament?".

encara que jo tingui una vocació concreta pel món obrer. Tothom fa el que pot i hem de col·laborar. Tot allò que faci que Jesucrist pugui ser conegut a tot arreu, és l'important. Perquè tothom té dret a Jesucrist; no el podem segrestar”.

En l'àmbit de l'Acció Catòlica, Noemí Ubach també veu que la línia de

Presència conjunta de Pastoral Obrera

futur és un treball més conjunt que “es va fent, però encara es fa poc”. I encara més “si cada vegada som menys gent, i sobretot tenim la dificultat de la transmissió de la fe als més joves, com veiem en els nostres propis fills”. També marca com a repte la presència pública, “perquè som moviments que tradicionalment ens

hem basat molt en el testimoni personal i moltes vegades sense explicitar que ets creient. Això crec que està canviant i ara tenim més clar que en el nostre entorn també cal explicitar la nostra fe. Però, com a moviments, la nostra presència pública continua sent bastant fluixa, se'ns coneix poc”.

“El ‘llevat dins la massa’ o ser ‘la sal de la terra’ continua tenint valor, ara i sempre. Però potser no n'hi ha prou amb això en aquests moments”, diu Ubach, pensant sobretot en què fer perquè més gent s'interessi pel seguiment de **Jesús**. “Crec que és una reflexió de l'Església a Europa. Com poder donar un missatge atractiu als joves no s'ho pot plantejar l'Acció Catòlica sola. Ens ho hem de plantejar amb les escoles, els religiosos, els bisbats, les parròquies”, diu. I conclou que “és un repte compartit i cal trobar solucions compartides i imaginatives que no responguin només a la botigueta de cadascú”.

I un altre tema que el preocupa és l'experiència que tenen els capellans més joves. Pocs provenen de moviments i, “si un és capellà, no vol dir que estigui dotat d'una intel·ligència especial; cal formar-se en oferir un acompanyament humil, servil, misericordiós, que intentem fer tan bé com sabem els consiliaris”.

També s'ha de remarcar el paper dels laics més formats que fan de consiliaris de

grups. I una altra experiència significativa són els laics en missió pastoral. És el cas de Lleida, on J. Carles Nicuesa, des de la seva experiència de delegat laic, parla de “bona sintonia i amb bona confiança amb els capellans”. Aquest model s'estén amb els animadors de comunitat que ja fan costat als mossens en diverses parròquies i que s'ampliaran amb la segona promoció que ja s'està formant a l'IREL. Ell mateix

Eucaristia del MPCB

va substituir un referent en aquest àmbit, mossèn Ventura Pelegrí, després de passar pels cursos de pastoral que es feien fa uns anys.

En tot cas, hi ha dues coses en què coincideixen tots els qui aporten optimisme en la situació actual. Que amb una experiència personal viva i rica de la fe, sempre hi ha un punt d'esperança. I que l'aire nou del papa Francesc també és una empenta. Com cita Noemí Ubach, el “hagan lío”: una expressió del Papa amb la qual “veus una obertura, ganes de posar l'Església al dia de tot de coses a les quals la gent no fa cas, i que els laics puguem explicar com ho veiem”.

Cooperadors Salesians

“Als laics se’ns ha demanat molt anar a escoltar i se’ns ha preguntat molt poc”

J. LL. B.

El món és molt complicat, i és enmig del món on viuen els laics. Cristians que a la feina, amb la família, en l'entorn social... també intenten viure com a cristians. Amb les seves coherències i incoherències. En aquesta immensa majoria, que potser no té grans lligams amb les institucions eclesials, és en qui pensen els promotors del Congrés Laïcat XXI que es farà la tardor del 2015 a Poblet. **Cori Casanova** és metgessa foniatra, professora universitària, i prové de l'Acció Catòlica de professionals. **Josep Folguera** és directiu d'una empresa industrial i està implicat en la seva parròquia i en l'arxiprestat del barri del Poblenou de Barcelona. Des d'aquesta experiència reflexionen sobre els reptes dels laics, els cristians "normals".

VN: Qui són els laics?

Cori Casanova (CC): El que ens fa Església és el Baptisme. I el laïcat és la immensa majoria de l'Església, però continua sent una assignatura pendent. Hi ha coses que han canviat, com l'existència de consells pastorals o parroquials o l'aparició de moviments laïcals arran del Vaticà II. Però encara és difícil viure com a laic. S'ha d'aprofundir la teologia del laïcat posterior al Concili sobre la responsabilitat, la missió i la vocació dels batejats, que la tenim només pel fet d'estar batejats.

Josep Folguera (JF): Caldria reinterpretar la missió del laic. Els laics estem cridats a una missió, i això el Concili ho explica bé. Però del concepte de laic que va començar a sortir amb el Concili ara pràcticament no en queda res.

VN. Potser hem parlat massa de la participació dels laics en l'Església i poc de la seva missió en el món?

CC: Probablement, sí. La dedicació exclusiva dels laics no ha de ser a l'Església; la dedicació exclusiva és a l'Evangelí. Una Església amb un percentatge massa alt de gent que es dediqui a tasques eclesials no és una Església. Això ens tanca. Però quan es diu que els laics no estan prou presents en el món, ens hem de preguntar quins mitjans tenim a les parròquies per verificar, reflexionar, discernir i compartir aquesta presència. La immensa majoria de parròquies estan organitzades en funció d'uns serveis i moltes vegades els moviments estan desvinculats de la vida parroquial o diocesana.

JF: A més, els laics no som prou conscients de l'immens pes que tenim dins l'Església. Encara que no ens hi dediquem tot el dia, tenim coses a dir-hi. També tenim el problema d'unes comunitats parroquials que moltes vegades s'han dedicat només a atendre els creients d'una zona. Gent que entra per la porta a les 11 i surt a les 12. Acabada la pràctica religiosa, per molts la comunitat és nul·la. I és gent que probablement a la feina, a la vida en família, al barri, tenen algun tipus de presència en què

els costa expressar o viure la seva fe. La parròquia també hauria de ser un element de consciència que ajudés a estar en el món.

VN: Hi hauria un model de presència del laic en el món?

JF: Un laïcat madur és el que té una reflexió sobre la seva pròpia experiència de vida cristiana. I que no queda tancat en un àmbit. Que sigui capaç d'assumir que ser laic comporta una missió pel sol fet d'estar batejat. I que la triï.

CC: El món també ha de ser un lloc d'experiència de Déu. En el món ja hi som: treballem, tenim família, participem en mil coses, paguem impostos... Però si tot això és pur activisme o rutina, quan les coses fallen i no tenen resultat, se'ns fa molt difícil assumir el fracàs, els límits o les contradiccions. No és fàcil viure-ho escindidament: fent el que podem a la feina o a casa, i després anar resant on toca resar. També cal ser testimoni, poder traspassar als altres allò que et fa feliç. Com quan s'anima a algú a anar a veure una pel·lícula perquè t'ha agradat. Però perquè aquesta invitació sigui possible també cal una Església amb espais d'acollida més de frontera. Tenim pocs espais on pugui convidar els meus companys de feina perquè descobreixin una Església que té alguna cosa per aportar-los, i que ells també poden aportar alguna cosa. Una Església en sortida, on no cal jurar tot el catecisme per poder entrar per una porta.

VN: En el Congrés Laïcat XXI parlem de laics en l'Església, de laics en el món, però també d'espiritualitat laïcal. Per què aquest tercer accent?

LAÏCAT
XXI

Un laïcat madur és el que té una reflexió sobre la seva pròpia experiència de vida cristiana

Josep Folguera i Cori Casanova

Promotors
del Congrés
Laïcat XXI

JF: L'espiritualitat és l'element que ho lliga tot. No només ho alimenta, sinó que a més ho lliga. I això demana una espiritualitat laïcal. Si no, podem caure en un activisme buit que a mi em fa molta por. Cal que ens ajudi a veure que les coses van molt més enllà del que fem nosaltres. Que l'Esperit bufa.

CC: Per exemple, un monjo d'un monestir té un ritme horari i unes obligacions que el marquen per ajudar-lo a seguir conreant una experiència interior de Déu. Això, els laïcs ho espigolem d'on podem. Treballem deu hores al dia o hem de buscar feina. I sobretot tenim un dèficit important de la capacitat de fer pregària del minut o el segon en què estàs vivint. Per exemple, davant d'un pacient o avaluant un compte d'explotació. És aquell cordó umbilical que et fa sentir en mans de Déu en aquell moment i en el qual li demanes que Ell es faci present. En la vida, i no només en aquella pregària de tres quarts d'hora amb la litúrgia de les hores.

JF: Això també ens ha de fer trencar el que en podríem dir la nostra "zona de confort", allà on et trobés bé. Però si vols fer alguna mena de progrés, te n'has d'anar cap als límits. I quan surts d'aquesta zona de con-

Els laïcs tenim un marge de llibertat immensa que no hem explotat prou

fort, comencen a passar coses i és quan realment hi ha la possibilitat d'aportar valor des de l'Evangelí.

VN: Quan us plantegeu el Congrés, quin diagnòstic feu de l'actual panorama del laïcat a Catalunya?

CC: Com a símptoma, quan es van començar a organitzar actes sobre els 50 anys del Vaticà II, vam veure que no se'n feia cap sobre els laïcs, que és un dels punts on el Concili va fer una revolució. És cert que no estem en una tabula rasa. S'han fet coses. Però el que veiem avui –sense conèixer-ho tot– és una gran dispersió i una sensació de fragmentació. Veiem una necessitat de tornar-se a reconèixer les cares i de veure que hi ha molta més gent del que ens pensàvem amb qui compartim coses. Els laïcs hi són, encara que no sàpiguen exactament on.

JF: També veiem que se'ns buiden les parròquies i se'ns envelleixen. No hem d'anar a buscar culpables,

perquè tothom ha treballat de bona fe. Però la situació és aquesta. Avui Catalunya ja és terra de missió. I amb el que tenim, anem a veure què podem fer. També ara amb el papa **Francesc** hi ha un canvi de llenguatge i de perspectives que ens ajuda.

CC: Crec que ara estem pagant venir d'una Església de cristiandat. I no hem trobat encara una fórmula, com per exemple han fet els francesos, que ens serveixi en aquesta societat. A més, s'ha fet una aposta per les conferències o els actes amb poca possibilitat de donar la paraula als laïcs. Se'ns ha demanat molt anar a escoltar i se'ns ha preguntat molt poc. Com et dius, què penses, què necessites, com estàs...? O què cal a la teva comunitat? Hem sentit parlar molt de formació del laïcat, però s'ha donat molt poc la paraula als laïcs perquè diguem quina formació és la que necessitem per anar per la vida. I per resoldre això, primer s'ha de saber quina vida tenim. Però, sobretot, no hem d'oblidar que el marge de maniobra que tenim els laïcs és immens. Hi ha coses que el Codi de Dret Canònic –o alguns rectors– no ens deixen fer. Però tenim un marge de llibertat immensa que no hem explotat prou.

Aquest cap de setmana del 22 de novembre, tenen la primera prova de quina resposta rep la iniciativa. Els impulsors del Congrés Laïcat XXI han organitzat una primera trobada oberta a Barcelona, a la parròquia de Santa Madrona. Un tast. Amb la idea d'anar sumant abans d'arribar a la convocatòria del Congrés a Poblet d'aquí a un any, el 2, 3 i 4 d'octubre de 2015. El lema: *Ser més Església, servir més el món*.

La iniciativa del Congrés va partir d'un reduït grup de laïcs de procedències diverses que s'havien anat coneixent en diferents trobades eclesials. En van començar a parlar fa dos anys. Amb les primeres reunions i converses amb persones de moviments i parròquies es va anar obrint el cercle, i semblava que la idea agradava. Finalment, el gener d'aquest any es va fer una primera trobada per veure quanta gent estava disposada a tirar-ho endavant. La presència d'una setantena de persones de sis diòcesis diferents, principalment laïcs però també capellans i consiliaris dedicats al laïcat adult, va servir per fixar la data i tirar endavant definitivament el Congrés.

Segons els promotors, també ha tingut una bona acollida entre la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar, que agrupa les deu diòcesis de la Tarraconense. Diversos delegats diocesans s'han implicat en el Congrés, i en la jornada catalana que van organitzar aquesta primavera també s'hi va presentar la iniciativa. Abans de llançar la proposta, la van presentar als bisbes catalans i aquest estiu la van compartir en una reunió plenària de la Conferència Episcopal Tarraconense, que va animar-los a continuar endavant. També s'ha presentat en una assemblea de la Unió de Religiosos de Catalunya. Finalment, ha estat total el suport de la comunitat monàstica de Poblet, que acollirà el Congrés.

Amb aquesta empenta, s'han dibuixat les tres línies del Congrés: "Ser laïcs cristians en el món", "Ser

Cap a un congrés del laïcat de Catalunya

J. LL. B.

laïcs en l'Església", i "Viure Déu en el món i en l'Església: espiritualitat laïca". Aquests tres eixos són els de les fitxes de treball que es proposen per preparar el congrés, un qüestionari obert disponible a la pàgina web www.laikatxxi.cat. No és una enquesta. És una proposta per treballar en petits grups de parròquia, de moviments o de laïcs que s'ajuntin per parlar-ne. També hi ha una fitxa per aprofundir en la lectura dels signes dels temps que proposa el Concili, elaborada per un dels impulsors del Congrés, el teòleg **Salvador Pié**. Amb això es vol anar recollint la reflexió i les preocupacions en aquests àmbits, el que diuen i viuen els laïcs, per no fer un congrés teòric gestat només per una comissió pensant.

Allò en què insisteixen més els organitzadors és que no van a fer un moviment. O a fundar res. No es tracta de substituir els moviments, les parròquies, els voluntaris de Càri-

tas o els catequistes. La idea és fer xarxa, que la gent es conegui, i ajudar a relançar la missió i la vocació del laïcat a Catalunya. Per això convoquen la gent que ja està implicada en moviments i parròquies, però sobretot aquells que anomenen la "majoria silenciosa". La majoria de laïcs que potser han refredat la implicació o la fe, però que no han tallat el fil i que volen tenir una vivència cristiana. El que volen és ajudar-los a engrescar-se de nou i a replantejar-se la seva missió com a laïcs. I, per aconseguir-ho, volen aprofitar sobretot el treball de preparació del Congrés.

Fins ara, en menys d'un any, ja han pogut estendre la xarxa a nou dels deu bisbats catalans i a una trentena de nuclis de tot el territori. I s'ha anat consolidant una feina al costat de les estructures interdiocesanes. El repte és anar cap a un congrés que mobilitzi com més gent millor. I després diuen que ja es veurà.

